

LAURENT MARTIN «LO»

► **Can Mario, Palafrugell.** Pça de Can Mario, 7. **Del 18 de juny al 25 de novembre.** H: www.fundaciovilacasas.com

■ Es faria difícil parlar d'Oteiza o de Julio González sense pensar el ferro, de Dan Flavin sense tenir en compte la importància dels fluorescents i dels neons o, per exemple, de Joseph Beuys sense considerar la seva relació amb els materials orgànics; de la mateixa manera, l'aventura plàstica de Lo està indistriablement lligada a la utilització de la canya de bambú per diverses raons. En primer lloc, i flirtejant amb certs aspectes propis de l'art povera, la canya esdevé el material humil que li permet alliberar la seva subjectivitat sense haver de retre comptes a cap tradició artística anterior, com ara la del ferro o la de la pedra. La canya, de la mateixa manera

que els materials «recol·lectats», posseeix la dignitat inapel·lable de tot allò que existeix amb humilitat. Però, a més, la curiosa morfologia de la canya li permet un segon alliberament: es tracta de la seva ductilitat, del seu caràcter esfèric, de l'espai buit que conté, de la distància regular entre els nusos de la seva tija. L'escultura realitzada en canya esdevé, d'aquesta manera, construcció paramusical i paranatural, síntesi entre natura i cultura, principi del desenvolupament d'una imaginació material (però també formal i figurativa) que té un caràcter essencialment poètic. I és que, en darrera instància, l'artista no imposa res, no maltracta els materials, sinó tot el contrari, deixa que ells mateixos dictin els seus propis ritmes, en cerca els espais que contenen, els disposa en el buit, els situa en l'espai de la creació. | **E. CAMPS**